

Forbud vil beskæftige sig med det overordentlig vigtige Spørgsmaal Interviewet af 11. Juli 1916 og alt, hvad der hænger sammen dermed. Jeg haaber, den vil gøre det, og gør den det ikke, saa mener jeg, at den gør sig skyldig i en Pligtforsømmelse; thi den har et Mandat, og det gaar ikke ud paa, at den skal gøre eller undlade, hvad Justitsministeren paavirker den til at gøre eller søger at faa den til at lade være med at gøre, men den skal gøre, hvad Loven siger den skal gøre; og Loven siger, at alle Forhold i Forbindelse hermed skal undersøges. Justitsministeren har imidlertid offentlig søgt at paavirke Kommissionen ved at forbyde den at undersøge noget, som det er Kommissionens Pligt at undersøge.

Justitsministeren (Rytter): Det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen har gentagne Gange rettet et Spørgsmaal til mig, som jeg rigtignok troede var besvaret; thi Kommissionen har jo udtrykkelig udtalt, at der forinden den 11. Marts 1916 var spekuleret, og Kommissionens Medlem Hr. Birck har udviklet, hvorledes denne Situation er opstaaet ved Køb af tyske Aktier. Derfor maa jeg besvare det ærede Medlems Spørgsmaal bekræftende. Men jeg maa samtidig sige, at jeg forstaa ikke den Interesse, hvormed man nu vil knytte et eller andet Navn til Direktør Glückstadts. Det skal dog vel ikke være saaledes, at alle de Folk, der paa en eller anden Maade har kendt eller arbejdet sammen med Direktør Glückstadt, skal være moralsk forkastelige. Det maa dog vel være saadan, at Folk kan godt have kendt en Mand, som senere kommer paa den forkerte Side af Tilværelsen, uden at det kan siges at være nogen Forbrydelse. Jeg vil spørge her i Tinget, om næsten ikke alle ærede Medlemmer hver for sig kender Folk, som det er gaaet uheldigt for. Skulde virkelig det at have kendt dem, da de stod som Samfundets Repræsentanter, være en Skam for os, naar de senere hen er kommet i Ulykke? Jeg vil da f. Eks. ikke være med til at fordømme alle dem, der har kendt f. Eks. Etatsraad Glückstadt eller Henckel. Nej, vi maa undersøge hvert enkelt Tilfælde og se, om vedkommende har gjort noget, som er moralsk forkasteligt, det maa være det afgørende.

Holstein: Den højtærede Justitsminister har ikke svaret mig paa mit

Spørgsmaal, om Kommissionen, saaledes som den har virket i de 4 Maaneder indtil nu, er en Domstol eller en Efterforskningskommission. Hvis det er en Domstol, en Ret, saa er alt det Arbejde, den har foretaget sig procesretligt, en Nullitet. Dersom den er en administrativ Efterforskningskommission, som den har fungeret indtil nu — altsaa vi ser bort fra, om det er den selv, der konstituerer sig som Ret —, saa maa den selvfølgelig være underordnet Regeringen, Ministeriet. Den har en rent bankøkonomisk Opgave. Alt det, som falder ind under Handelsministeren, maa han dog være berettiget til at føre Tilsyn med. Den har endvidere et rent politimæssigt Efterforskningsarbejde, og det maa da Justitsministeren som øverste Politi- og Anklagemyndighed være berettiget til at føre Tilsyn med. Det er ganske udelukket, at Bankkommissionen autonomt kan afgøre alle disse Spørgsmaal, som i Virkeligheden henhører under Administrationen. Skulde Forholdet være, at saa længe den Kommission sidder, er den højtærede Justitsminister og den højtærede Handelsminister afmægtige her, og skulde hele deres Competence og Myndighed være delegeret til denne Kommission, saaledes at den kan gøre alt, fuldstændig som den behager? Er det den højtærede Justitsministers Mening? Vil den højtærede Justitsminister give et Svar paa det? — Hele Loven er et Monstrum, og Kommissionen er ogsaa et Monstrum, men naar det hele er blevet saa haabløst forviklet og forkvaklet ved den Maade, hvorpaa den højtærede Justitsminister har ført Loven ud i Livet, saa maa det Krav uafviselig rejses, at alt maa offentligt frem, saa man dog kan danne sig et nogenlunde Skøn over, hvad der har været gjort. Og der er intet i Loven, der udelukker det.

L. Rasmussen: Jeg fik et Svar og takker den højtærede Minister for, at han svarede mig paa et af mine tre Spørgsmaal, nemlig paa dette, om den nuværende Udenrigsminister har spekuleret sammen med Direktør Glückstadt i sit eget Selskabs Aktier. Jeg vil da nu atter oplæse, hvad den højtærede Forsvarsminister sagde her i September i Fjor, nemlig at dette, at Direktør Glückstadt nu faldt saa haardt, gav Opregnsning for dem, der satte deres Stillinger ind, fordi de ikke vilde være med i en saa hasarderet Finanspolitik som den, Direktør Glückstadt var en af Anførerne for. Holder vi de to Ting sammen,